

й соціального захисту найманих працівників працює вкрай неефективно. Всупереч Рекомендації МОП № 91 не діє механізм поширення Генеральної та галузевих угод на усі юридичні особи, що не брали участі в їх укладенні, що призводить до звуження сфери дії угод; фактично не забезпечується відповідальність сторін соціального діалогу у разі невиконання ними домовленостей і зобов'язань. Як правило, невиконаними залишаються положення, що стосуються саме оплати праці [6].

Прогрес у досягненні домовленостей в рамках Угоди про Асоціацію Україна – ЄС залежить від виваженості, економічної й соціальної обґрунтованості подальших рішень на всіх рівнях владної вертикалі. Необхідною є оцінка впливу соціальних стандартів на реальні доходи населення, визнання їх не тільки соціального, але й економічного значення для підвищення платоспроможного попиту та, відповідно, для поживлення темпів зростання вітчизняної економіки. Важливим чинником подальшого прогресу також слід вважати готовність учасників соціального діалогу додержуватися встановлених зобов'язань і ефективність контролю за їх виконанням з боку уповноважених органів й організацій, включаючи інститути громадянського суспільства.

Список використаних джерел

1. Заяць Т. А., Дяконенко О. И. Соціальні стандарти в сфері оплати праці України: диференційованість структури та особливості реалізації // Соціально-трудова відносина: теорія та практика : зб. наук. пр. – Київ : КНЕУ, 2018. – № 1. – С. 48 – 56.

2. Про Державний бюджет України на 2019 рік: Закон України від 23.11.2018 р. № 2629-VIII // Відомості Верховної Ради. – 2018. – № 50. – ст. 400.

3. Прожитковий мінімум, динаміка середньої заробітної плати та стан виплати зарплати у січні 2019 р. // Департамент з питань бюджету та оплати праці апарату Федерації профспілок України. – Режим доступу: <http://expert.fpsu.org.ua/>.

4. Про схвалення Стратегії подолання бідності: Розпорядження Кабінету міністрів України від 16.03.2016 № 161-р. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/>.

5. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: ратифікована Законом № 1678-VII від 16.09.2014. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011.

6. Чи можлива в Україні гідна оплата праці? – Режим доступу: <https://hvylya.net/analytics/economics/chi-mozhliva-v-ukrayini-gidna-oplata-pratsi.html>.

Володимир ДЕМЧЕНКО

к.філол.н., доцент кафедри державного управління і місцевого самоврядування Херсонського національного технічного університету

Анастасія ГОЛОВА

студентка Херсонського національного технічного університету

ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ ДО ЄС: ПОЗИЦІЇ ОПОНЕНТІВ НА ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРАХ 2019 РОКУ

Сьогодні вже зрозуміло всім – і пересічним громадянам, і науковцям, що об'єднання Європи є однією з найбільш значних геополітичних подій ХХ століття, оскільки глибока інтеграція в межах Європейського Союзу перетворює його в геополітичний центр. Відповідно потрібно є ефективна співпраця з країнами, що межують із ним, зокрема з Україною, яка у свою чергу також потребує таких зв'язків [1]. Проте здобутком України в інтеграційних прагненнях є лише визнання євроінтеграції як основного напрямку розвитку держави та реальне співробітництво з деякими країнами – учасниками Євросоюзу [2].

Закономірно, що проблеми інтеграції та співпраці України з ЄС становлять предмет досліджень таких науковців, як О. Вірбулевська, А. Гальчинський, О. Корнієвський, І. Мовчан, В. Опришко, П. Пашко, О. Смагло, Є. Холстиніна, зарубіжних учених З. Бжезинського, С. Хантінгтона та ін. З державного боку, політика щодо розбудови відносин України з ЄС впроваджується на основі Закону України від 1 липня 2010 р. «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», відповідно до статті 11 якого однією з основоположних засад зовнішньої політики України є «забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в ЄС» [3].

Для такої інтеграції країна мусить відповідати так званім «копенгагенським критеріям» – для вступу її в ЄС. Ці критерії (ухвалені 1993 року) вимагають, щоб держава дотримувалася демократичних принципів, принципів свободи й пошани прав людини, а також принципу правової держави. У країні має бути конкурентоздатна ринкова економіка й мають визнаватися загальні правила і стандарти ЄС. 21 березня 2014 року Україна підписала політичну частину асоціації з метою подальшого вступу до ЄС [4].

У таких умовах важливо, які погляди щодо зв'язків з ЄС висловлюють політичні опоненти в українській владі. Ми проаналізували позиції головних претендентів на пост Президента України 2019 року, щоби виявити спільне та відмінне в них. Так, у передвиборній програмі

В. Зеленського, якого зрештою було вибрано на цю посаду, зазначено такі положення: «Перед гарантами Будапештського меморандуму й партнерами з ЄС ми ставитимемо питання підтримки України в прагненні завершити війну, повернути тимчасово окуповані території і змусити агресора відшкодувати завдані збитки. Здача національних інтересів і територій не може бути предметом жодних перемовин», а також заплановано підписання угоди «Відкрите небо» з ЄС, «Рух України до НАТО та інших подібних об'єднань» [6].

З іншого боку, у передвиборній програмі П. Порошенка зазначено: «В Україні існує єдиний шлях зберегти свою незалежність – маємо стати великою європейською державою вільних і щасливих людей. Наша мрія – вступ до Євросоюзу і НАТО. Лише повноправне членство в Європейському Союзі та Північноатлантичному альянсі остаточно і безповоротно гарантує нашу українську державну незалежність, нашу українську національну безпеку», а також заплановано 2023 року подати заявку на вступ до ЄС, з подальшим виконанням Плану дій щодо членства в НАТО». Чинний на той час Президент України зазначає, що членство в ЄС і НАТО забезпечить: високі стандарти життя людей; верховенство права і рівні правила для всіх; допомогу в розвитку економіки всієї держави і регіонів; доступ до найбільшого світового ринку; безпеку і захист держави [7].

Як бачимо, відмінність у двох програмах полягає в тому, що в П. Порошенка орієнтація євроінтеграцію – питання вирішене, що лише потребує виконання формальних обов'язків, серед яких, щоправда, існують і важко виконувані – стати лідером аграрного сектору в Європі; одним із п'яти нових глобальних лідерів IT-сектору; регіональним лідером індустріального розвитку; транспортним хабом Східної Європи; однією з десяти найбільш відвідуваних країн Європи під гаслом «Модна країна, яку відкриває світ», зрештою «подолати бідність і забезпечити порядок, добробут і безпеку кожного українця» [7]. У В. Зеленського фігурує проведення референдуму, на якому народ має визначитися, до кого ж він прихильний більшою мірою – до Європи чи Росії. Зрозуміло, що це робиться для аргументування подальших дій у напрямку ЄС таким загальноприйнятим рішенням.

Окрім позитивних перспектив вступу до ЄС (стабільність політичної системи, забезпечення розвитку малого та середнього бізнесу, формування середнього класу та проведення реформування освіти, охорони здоров'я, соціального захисту [5]), визначаються і проблеми такої інтеграції (часткова втрата суверенітету та підпорядкування територій органам ЄС, погіршення взаємин із країнами СНД, утрата конкурентоспроможності певних галузей, складність переходу на європейський рівень цін, квотування певних видів товарів, ускладнення візового режиму зі східними сусідами). При тому Україна сама потребуватиме від ЄС серйозних компенсацій від закриття цілих галузей

промисловості та матиме запроваджувати квоти на виробництво певної продукції. Також поки що не гармонізоване до європейських стандартів українське законодавство, що потребує адаптації українського законодавства з європейським, реформування української правової системи та поступового приведення її відповідно до європейських стандартів. Ця адаптація має охопити майже всі сфери права – приватне, митне, трудове, фінансове, податкове законодавство, законодавство про інтелектуальну власність, охорону праці, життя та здоров'я, навколишнього середовища та ін. Це поки що для України не є можливим [8].

Як висновок потрібно зазначити, що хоча інтеграційні процеси мають у перспективі як багато позитивних зрушень, що зрештою призведуть до підвищення рівня життя та добробуту населення, так і ризики й важко вирішувані проблеми. Проте навіть головні політичні опоненти та публічні службовці в Україні стоять на тому, що це – єдиний можливий шлях держави до розвитку й цивілізованості.

Список використаних джерел

1. Левицька В. В. Інтеграція України до ЄС: проблеми та перспективи / Левицька В. В., Смагло О. В. – Режим доступу: http://sophus.at.ua/publ/2015_10_30_kampodilsk/sekcija_section_3_2015_10_30/integracija_ukrajini_do_es_problemi_ta_perspektivi/104-1-0-1577.
2. Вірбулевська О. В. Інтеграція України до ЄС: проблеми та перспективи подальшої співпраці / Вірбулевська О. В., Мовчан І. В. – Режим доступу: http://www.confcontact.com/2008dec/2_virbulev.php.
3. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики : Закон України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2010. – № 40. – Ст. 527. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2411-17>.
4. Україна – ЄС: реалії та перспективи співпраці. – Режим доступу: <http://dunrda.gov.ua/ehdinijj-den-informuvannya/ukra%D1%97na-ehs-reali%D1%97-ta-perspektivi-spivpraci-2/>.
5. Інвестиційне співробітництво між Україною та ЄС – Режим доступу: <http://unesco.mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/european-integration/ukr-eu-investment>.
6. Передвиборча програма кандидата на пост Президента України Володимира Зеленського. – Режим доступу: <https://program.ze2019.com/>
7. Передвиборча програма Петра Порошенка. – Режим доступу: https://lb.ua/news/2019/02/11/419445_peredviborcha_programa_petra.html.
8. Федоришина О. О. Проблеми інтеграції України до Європейського Союзу. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1103>.